

Verzamelde gedichten,
(Bijbel)verhalen, operette- en
toneelstukken voor kinderen
Vera Witte

Deel 4

Verzamelde gedichten,
(Bijbel)verhalen, operette- en
toneelstukken voor kinderen
Vera Witte

Deel 4

Schrijver: Vera Witte

ISBN: 9789402186772

© Vera Witte, teksten bezorgd door Herman van Bemmelen

Jaar: januari 2019

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in geautomatiseerde gegevensbestanden, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver van deze uitgave.

Een groot deel van de operette/toneelvoorstellingen kunnen nog bij de uitgever worden besteld en dat verdient de voorkeur.

6. Inleiding

1. Voorwoord

In deel een van de uitgave Verzamelde gedichten, (Bijbel)verhalen, operette- en toneelstukken voor kinderen van Vera Witte is beschreven waardoor en hoe deze 6 delige uitgave tot stand is gekomen.

In deel een is een uitgebreide beschrijving van haar leven en werken opgenomen.

De bezorger van deze uitgave,
Herman A.A. van Bemmelen.

2. Globale inhoud van de 6 delen

De omvang van het aangetroffen werk van Vera Witte was niet in een enkele uitgave te verwerken. Er is voor gekozen om het onder te brengen in 6 delen. Daardoor was het mogelijk om verschillende onderkende onderdelen van werk te plaatsen in een deel.

Dat is als volgt:

In **deel 1** zijn na het voorwoord en een beschrijving van het leven van Vera Witte gedichten opgenomen die bij elkaar horen en zo een verhalend aspect hebben. Daarvan zijn enkele ook als los boekje op de markt gebracht.

In **deel 2** zijn gedichten over dieren en planten opgenomen. Zij zijn verdeeld over negen hoofdstukjes. Naast een over dieren in het Algemeen gaat het over Vogels, Boerderijdieren, Honden en katten, Ratten, muizen, egels, hazen en konijnen, Insecten en andere kleine dieren, Grote wilde dieren, Waterdieren en Bloemen en planten.

Deel 3 kent drie onderwerpen van gedichten. Het gaat eerst over poppen, (tuin)kabouters, heksen reuzen en elfjes, die in drie subhoofdstukken zijn ondergebracht. In het tweede deel zijn gedichten opgenomen over vorsten, rond mensen, de school en telversjes, die in drie subhoofdstukken zijn ondergebracht. In het laatste deel zijn allerlei feesten opgenomen in zeven subhoofdstukken. Het gaat over Sinterklaas en zijn knecht, Kerstmis, Driekoningen, Maria, Pasen Hemelvaart en Pinksteren, de eerste H. Communie en over Moeder- en vaderdag.

In **deel 4** wordt begonnen met het eerste deel van de verhalen.

Deel 5 bevat het vervolg van de verhalen en wordt afgesloten met de verhalen van Jum en Jok, die gezamenlijk werden uitgegeven.

In **deel 6** wordt begonnen met Bijbelse verhalen, welke verdeeld zijn in gepubliceerde en in het archief gevonden teksten en daarna welke werden geschreven bij een dia's en die in vele talen zijn vertaald. Tevens zijn opgenomen de Operette- en toneelstukken; deels werden die samen met haar zus Trees Witte geschreven. In het voorlaatste hoofdstuk wordt de herkomst van de gebruikte producties aangegeven en waar die uitgaven in bibliotheken en op andere plaatsen te vinden zijn. Ook zijn de uitgaven vermeld welke niet voor deze uitgave werden gebruikt. In het laatste hoofdstuk zijn opgenomen de gevonden interviews met haar en ook enkele publicaties waarin de naam van Vera Witte wordt genoemd.

Voor zover de rijm van een gedicht niet werd doorbroken zijn taal- en spellingsfouten van woorden zoveel mogelijk aangepast naar het huidig taalgebruik. Alle gedichten en verhalen hebben een uniek nummer gekregen voor deze uitgave. Zij zijn ondergebracht in hoofd- en sub-hoofdstukken, welke in de delen doorlopen.

3. *Inhoudsopgave deel 4*

6.	Inleiding	5
1.	Voorwoord	5
2.	Globale inhoud van de 6 delen	6
3.	Inhoudsopgave deel 4	7
3.	Verhalen	9
6.	Algemeen	10

3. Verhalen

Onder ‘6 Algemeen’ allereerst 21 verhalen die verschenen in de Beatrijs in de periode oktober 1953 tot en met oktober 1956 onder de algemene titel: ‘Om aan kinderen voor te lezen’. Veel andere auteurs leverden eveneens voor dat blad onder die titel verhalen aan. Daarna volgen 3 verhalen die tussen november 1957 en februari 1958 in dagblad De Tijd verschenen. Lea Smulders was in die jaren dé verhalenschrijfster voor dit dagblad. Vervolgens 107 verhalen die in De Stad Gods verschenen van september 1976 tot en met juni 1987.

In het volgende deel staan dan de verhalen van juli 1987 tot en met 2002.

Daarna zijn nog 50 verhalen opgenomen die in diverse publicaties zijn opgenomen.

De 25 verhalen die werden opgenomen in uitgaven over Jum en Jok volgen onder ‘7 Jum en Jok’.

In het laatste deel staan onder ‘8 Bijbels Verhalen (1)’ zijn 17 verhalen opgenomen die in de periode 1988/1998 in de Stad Gods werden opgenomen onder de titel: ‘Bijbelverhalen vertelt voor kinderen’.

Docete heeft 29 uitgaven van Dia’s met Bijbelse verhalen uitgegeven in diverse talen. Een deel van die verhalen zijn door Vera Witte geschreven. Onder ‘9 Bijbelse verhalen (2)’ wordt daar verder toelichting op gegeven.

6. *Algemeen*

1133. *Van twee stoute eendjes*

Boer Teunis had een prachtige, grote boerderij met veel koeien en kalfjes, een hok vol varkens en drie paarden. Op het erf stapten wel vijftig kippen rond en in de sloot er om heen zwom een grote eenden familie. Vader en moeder Eend waren maar wat trots op hun kroost. Ze hadden er ook niets dan plezier van, behalve van Flip en Flop, de jongste twee rakkers. Ondeugend dat die waren! En bovendien brutaal en ongehoorzaam.

Als de andere eendjes gezellig een eindje gingen zwemmen, moesten Flip en Flop vaak voor straf op het nest blijven, omdat ze weer iets hadden uitgehaald.

Ze slopen soms stiekem het erf op om een praatje te maken met de kippen en de varkens. Vader en moeder Eend wilden dat beslist niet hebben. Het was zo gevaarlijk voor die jonge dingen met al die vreemde beesten te praten.

Dikwijls zwommen ze hun eigen slootje uit en probeerden dan naar de grote vaart te komen. Tot nu toe had vader Eend hen gelukkig steeds op tijd teruggehaald. Moeder moest er niet aan denken, wat er allemaal wel met hen had kunnen gebeuren.

Op een keer zaten Flip en Flop weer voor straf op het nest. Ze hadden van de melk gesnoept, die op het erf stond. Wat was vader boos geweest!

En nu zaten ze zich met hun beidjes te vervelen op het nest. Ze hadden het land aan de boerderij, aan hun broertjes en zusjes, en ja.... het was wel verschrikkelijk.... ook aan hun goede vader en moeder.

“Ik wou, dat we hier vandaan konden komen,” zei Flip. “Het is hier zo saai! We mogen ook niets.”

“Nou, we kunnen hier best vandaan, hoor,” zei Flop. “Als je maar durft.... Daar, achter die vaart, ligt een prachtig groot water, een meer heet dat. Daar zwemmen vaak wilde eenden. O, die hebben daar zo’n plezier. Dat weet ik allemaal van Fientje, de zwaluw. Zullen we vanavond stiekem weglopen, als ze allemaal slapen?”

“Ja, en dan wordt vader weer wakker natuurlijk,” zei Flip. “Ik begin onderhand genoeg te krijgen van al die straffen.”

“Och, domoor, we wachten natuurlijk tot het nacht is, dan slaapt vader vast. Als we heel zachtjes wegsluipen, kan niemand ons horen.”

“Ja,” zei Flip nadenkend, “we zouden het kunnen proberen. Het is vannacht volle maan; dan kunnen we ook niet verdwalen”

Het gebeurde allemaal precies zoals Flop had gedacht. Omstreeks middernacht sliepen alle eendjes vast; je hoorde geen kwekje en geen kwaakje meer. Voorzichtig

kropen de beide rakkers aan wal en tippelden eerst een eindje over de wei. Als ze meteen al zouden gaan zwemmen, dan zou vader natuurlijk wakker worden van het zachte geklots in het water.

Na een tijdje durfden ze het echter aan te gaan zwemmen. Hoe verder ze van huis gingen, hoe moediger ze werden. Ze durfden nu hardop te praten. Hun eenden stemmetjes schalden over het water. Na een kwartier waren ze in de grote vaart. Stevig zwommen ze voort. Het duurde lang, voor ze aan het meer kwamen, maar eindelijk waren ze er dan toch.

Vol verwachting kropen ze tussen het riet en wachtten tot de wilde eenden zouden komen.

Nu, heel lang hoefden ze niet te wachten. Al gauw streek er een lawaaiige troep in het water neer. Ze deden daar allerlei spelletjes en hadden reuzenpret. Flipje en Flopje kregen echt zin om mee te doen.

Verlegen zwommen ze op de vreemde eenden toe en vroegen met een zacht stemmetje of ze mee mochten spelen.

Nu, dat viel hun niet mee. Ineens zwommen alle eendjes in een kring om hen heen en toen werden zij hartelijk uitgelachen.

“Meespelen?” riep een grote dikkerd. “Jullie zijn veel te klein en te dom. Je kunt niet eens vliegen.”

“Kom op, jongens,” riep een andere eend. “Laten we ons nieuwe vliegspelletje doen!”

Alle eendjes kwaakten opgewonden en vlogen de lucht in. Op datzelfde ogenblik weerklonken er twee schotten. Twee eenden stortten dodelijk gewond neer.

Hoe was dat toch zo vlug gegaan?... Aan de kant van het meer in het struikgewas, had een jager staan schieten. Hij lachte tevreden, toen hij de eenden zag neer-tuimelen en richtte opnieuw zijn geweer.

O, o, wat waren Flip en Flop geschrokken. Ze wisten niet hoe gauw ze weg moesten komen. Ze zwommen, zwommen, zo hard als ze konden.

Op het laatst waren ze doodmoe. Ze moesten eventjes uitblazen in het riet. Heel lang durfden ze niet te blijven. Voort moesten ze, terug naar huis. O, wat verlangden ze nu naar vader en moeder. Die zorgden altijd zo goed voor hen. Als vader er nu maar was, dan zou er niets gebeuren. Och, och, wat duurde die weg toch lang.

Eindelijk, eindelijk, waren ze in de grote vaart, maar nu konden ze ook niet meer. Ze hijgden van uitputting, hun hartjes klopten hun in de keel. “Och, Flopje” huilde Flip, “ik kán niet meer, we komen nooit meer thuis.”

“Ik kan ook niet meer,” snikte Flop. “Laten we hier maar poosje blijven.”
Daar zaten ze angstig tegen elkaar gedoken in het riet. Maar toen opeens hoorden ze een bekend geluid. Wie kwam daar aan?
Vader natuurlijk! Die Lieve goeie vader. Hij had al lang naar zijn kindertjes gezocht en gelukkig vond hij hen nog in leven tussen het riet. Hij was té opgelucht om nog erg boos te zijn. En de beide eendjes?
O, ze kropen dicht tegen vader aan en vroegen hem wel honderd maal vergiffenis.
Wat was, moeder Eend blij, toen ze haar rakkers weer terug had!
Flip en Flop huilden van blijdschap en berouw en ze beloofden vader en moeder, dat ze voortaan altijd gehoorzaam zouden zijn.

Beatrijs, jaargang 11, nr. 44, 30-10-53, blz. 1688.

1134. *Lente*

O wat scheen het zonnetje heerlijk! Het schaap Janna knipperde met de ogen tegen het scherpe licht. Janna lag op het grasveldje van Bouman te midden van haar lammetjes. “Kijk eens, kleintjes, de lentezon!” blaatte zij vrolijk. “Ik denk, dat we vandaag naar het grote land mogen.”

“Gaan we dan de wijde wereld in, moeder?” vragen de lammetjes.

“Ja, kindertjes, dan mogen jullie spelen in de mooie, grote wei!”

De lammetjes raakten al opgewonden van de voorpret. Ze dansten met malle, kleine sprongetjes om het grote schaap heen. En toen boer Bouman werkelijk het hek voor hen openzette, wisten ze niet hoe ze het vlugst langs hem heen zouden komen. Moeder Schaap liep doodbedaard tussen haar drukke kinderen naar de grote wei.

“Wat is het hier prachtig, moeder!” riepen de lammetjes verheugd. “Mogen wij krijgertje spelen? Het is hier zo heerlijk ruim!”

“Dat is goed,” zei Janna, “maar kom niet te dicht bij de vaart, want als je daarin rolt, kan ik je er niet uit halen en dan verdrink je.” De lammetjes beloofden dat ze voorzichtig zouden zijn, en toen begonnen ze vrolijk te spelen.

Moeder Janna ging op haar gemak wat gras eten. Wat smaakte dat hier heerlijk!

“Moeder, moeder,” riepen de lammetjes ineens, “wat doet vrouw Bouman daar?”

Janna keek eens naar liet erf. Daar was vrouw Bouman druk bezig met het uitkloppen van bedden en dekens.

“Vrouw Bouman is aan de schoonmaak, kinderen,” zei ze. “Als de lente komt, maken alle mensen hun huis schoon. Ze poetsen en boenen dan de hele dag en kloppen alles uit.”

“Houden de dieren dan geen schoonmaak, moeder?”

“Ja, kinderen, sommige vogeltjes doen dat ook, let maar eens op. Als de ooievaar straks komt, gaat hij zijn nest mooi maken. Misschien komen de zwaluwen vandaag ook wel terug. Ze zijn op vakantie geweest naar warme landen en komen nu hier weer wonen. Kijk, daar heb je al een heel stel!”

Warempel, daar kwam een grote vlucht zwaluwen aanvliegen. Ze zagen er vrolijk en gezond uit en begonnen welgemoed aan het bouwen van hun nestjes. De meeste zwaluwen zochten een plaatsje aan de kant van de sloot, dat waren de oever-zwaluwen. De lammetjes keken hun ogen uit. Wat ging dat handig en vlug!

“Hoe heten jullie?” vroegen ze de diertjes, die dicht bij hen in buurt aan het bouwen waren.

“Fluut en Suja,” antwoordden de vogeltjes vriendelijk.

“Kijk,” zei Janna, “daar heb je Piet en Wiet ook!”

“Welkom, Piet en Wiet,” zei ze tegen de nieuw aangekomen vogels. “Waar gaan jullie wonen?”

“Wij gaan in de buurt van de boerderij wonen,” zeiden Piet en Wiet. “Daar voelen wij ons als boerenzwaluwen het meest op ons gemak.”

“Zo, dikzakken,” zeiden Fluut en Suja tegen Piet en Wiet. “Jullie doet het maar kalmpjes aan zeker!”

“Al zijn we dikker dan jullie, antwoordde Piet, “daarom zijn we nog niet minder vlug. Ik wed, dat wij nog eerder klaar zijn met ons nest dan jullie!”

“Nou, dat wil ik wel eens zien!” zei Fluut. “Jullie bent nog niet eens begonnen, lui lakken!”

“Pas op,” zei Janna, “dat wil ik niet horen.”

“Kom dinsdag maar eens bij ons kijken,” zei Piet, “dan zijn we zeker al klaar!”

“Nou schep je op!” zei Suja.

“Maar het is goed, we komen kijken, hoor.”

“Kom,” zei Piet tegen Wiet, “laten we dan vlug voortmaken. We mogen nu geen minuut meer verliezen.”

“Tot dinsdag, Fluut en Suja,” riepen de boerenzwaluwen. “En denk er om, als wij eerder klaar zijn dan jullie, dan mag je ons nooit meer dikzakken en lui lakken noemen, hoor!”

Fluut en Suja lachten eens “Jullie winnen het toch niet,” zeiden ze.

Piet en Wiet zeiden het schaap en de lammetjes goeiedag en vertrokken toen naar de boerderij.

“Kijk, Piet,” riep Wiet, “daar zit ons oude nest nog boven de staldeuren!”

“Hoera,” riep Piet; “we zullen eerst eens zien of er iets aan mankeert.”

Beide vogeltjes vlogen naar hun nest en onderzochten het nauwkeurig. Er moest het een en ander aan gerepareerd worden en dan moesten ze het van binnen nog lekker zacht bekleden.

Ijverig gingen ze aan het werk. Ze vlogen af en aan en plakten en metselden net zo lang tot er niets meer aan mankeerde.

“Zie zo,” zei Wiet met een zucht, “dat is weer fijn voor elkaar! Zullen we nu maar gaan rusten?”

“Dat is goed,” antwoordde Piet. “Morgen bekleden we het nest wel. Daar zijn we zo mee klaar, dat zal je zien!”

“Ja. Vrouw Bouman is aan de schoonmaak geweest. Het erf ligt vol veertjes en plujsjes. Die kunnen we morgen goed gebruiken.”

Die nacht sliepen de vogeltjes heerlijk en droomden van hun nieuwe nest en van de weddenschap met Fluut en Suja. De volgende morgen gingen ze alweer vroeg aan de slag.

Fluut en Suja zaten intussen ook niet stil. Onvermoeid werkten ze door aan hun nestje. Janna zat er met haar lammetjes lang naar te kijken.

Het schoot al aardig op, maar toen het dinsdag was, hadden ze het nog niet af.

“Och, wat,” zei Fluut, “Piet en Wiet zijn natuurlijk ook nog niet klaar. We hoeven niet eens te gaan kijken.”

Dat hoorde het schaap. “Dat is niet aardig van je, Fluut,” zei Janna “Je hebt beloofd dat je zou gaan kijken, en dan moet je het ook doen!”

Nauwelijks had Janna dit gezegd of daar kwamen Piet en Wiet aangevlogen.

“Komen jullie kijken?” vroegen ze vrolijk. “Het is af, hoor!”

“Werkelijk?” zei Janna.

“Nou en of!” lachten de vogeltjes. Ze vlogen voor Fluut en Suja uit om hun de weg te wijzen.

“Kijk,” zei Piet vol trots, toen ze bij de staldeuren waren aangekomen. “Hoe vind je onze nieuwe woning?”

Fluut en Suja konden geen woord uitbrengen van verbazing. Wat een prachtig nest was dat! En wat zag het er van binnen keurig uit!

“Het is prachtig, hoor,” zei Fluut eindelijk.

“Ja,” zei Suja nu ook, “jullie hebt het gewonnen! We zullen nooit meer zeggen dat jullie dik en lui zijn!”

“Och,” zei Wiet eerlijk, “we hebben ook wel geboft! Dit is ons huis nog van verleden jaar, zie je. We moesten het alleen maar repareren en opnieuw bekleden.”

“Zo kun je vlug een wedstrijd winnen,” vond Piet.

Nu moesten ze alle vier lachen. Fluut en Suja bleven nog even gezellig babbelen en namen toen afscheid.

“En,” vroeg Janna, toen Fluut en Suja na een poosje terug kwamen, “hadden ze het al klaar?”

“Ja,” zeiden ze tegelijk. “Ze hebben gewonnen, hoor!”

“Maar je moet ook weten hoe dat ging!” voegde Fluut er aan toe.

Om beurten vertelden ze het verhaal van die handige boerenzwaluwen. Janna en de lammetjes lachten hartelijk. Die slimme Piet en Wiet! Toch waren ze blij, dat die aardige zwaluwtjes de wedstrijd hadden gewonnen.

1135. *O, die slordige kabouter*

Kabouter Dikkerdos was een vrolijk kereltje. Hij was voor een grapje te vinden en iedereen hield veel van hem. Jammer genoeg had Dikkerdos een lelijk gebrek. Hij was verschrikkelijk slordig. Meestal stond zijn muts scheef op zijn hoofd en zat zijn baard in de war. Maar dat was het ergste nog niet. Hij vergat altijd zijn spullen op te ruimen.

Als je ergens een bijl of een hamer zag slingeren, dan wist je meteen, dat Dikkerdos aan het werk was geweest. De koning was daar dikwijls boos om. Hij hield van orde en netheid. “Dikkerdos, Dikkerdos,” zei de koning vaak, “wanneer zal jij toch ooit eens netjes worden?”

“Ik zal mijn best doen, Sire.” zei Dikkerdos dan en hij meende het ook. Nu zat hij met zes andere kabouters in de grote zaal van het kabouterpaleis “Zwanzicht” om de ronde tafel.

Ze waren pas teruggekomen van hun werk in het bos.

“Oef!” zuchtte Dikkerdos, “wat ben ik warm.” De andere kabouters lachten. “Jij bent ook zo dik, daar komt het van! Waarom eet jij ook zo veel?”

“Ach,” zei Dikkerdos, “ik heb altijd honger, echt waar. Ik ben heus niet zo dik voor mijn plezier!”

“Arme stakker,” zeiden zijn vriendjes lachend. Ze namen hun glas van de tafel en dronken van de heerlijke bessenlimonade.

Toen zette Wipperedewip zijn voet tegen de tafel en begon heen en weer te wippen in zijn stoeltje.

“Heerlijk, jongens, net een schommel!” riep hij. De andere kabouters probeerden het ook en in een ommezien zaten ze allen om het hardst te wippen. Dikkerdos ging nog het vlugst van allen heen en weer. Zijn stoeltje kraakte er van, maar daar gaf hij niets om; hij schommelde maar door. Ineens weerklonk er echter een geweldig gekraak en Dikkerdos plofte met een vaartje op de grond. O, wat schrokken de kabouters! Ze sprongen van hun stoeltje en hielpen hun vriendje weer op de been.

“Heb je je pijn gedaan, Dikkerdos?” vroegen ze bezorgd. Dikkerdos knikte van neen en keek met een beteuterd gezicht naar zijn stoeltje. “De leuning is er afgebroken” zei hij ongelukkig.

“Die kunnen we wel weer maken, hoor,” zei Wipperedewip.

“Wacht, ik zal de lijmpot even voor je halen.”

Hij holde de deur uit en kwam even later met een grote pot lijm terug. Samen met Dikkerdos plakte hij de leuning weer keurig op het stoeltje vast.

“Over een uurtje is de lijm droog,” zei Wipperedewip, “Breng jij de plakpot maar vast op zijn plaats terug.”

Juist op dat ogenblik ging de deur open en kwamen er tien andere kabouters binnengestapt.

“Goeiemiddag!” riepen zij vrolijk. “Hebben jullie nog wat te drinken?”

“Heerlijke bessenlimonade,” zei Dikkerdos. Hij zette de lijmpot zolang even op zijn stoeltje en liep naar het buffet om de limonade in te schenken.

“Hela!” riep Hankepank, “je muts staat scheef, Dikkerdos.”

“Ik weet een mooi rijmpje” zei Pennelik. “Willen jullie dat horen?”

“Ja, ja!” riepen de kabouters.

“Nu, luister maar:

Boskabouter Dikkerdos
Is een echte sloddervos.”

Allen schaterden van het lachen en Dikkerdos lachte dapper mee.

“Ik weet ook een rijmpje,” zei Dikkerdos. “Hoor maar:

Boskabouter Pennelik
Is niet half zo vlug als ik.”

“Dat dacht je maar!” riep Pennelik. “Pak me maar eens, als je kunt.”

Hij sprong van zijn stoeltje en vloog de zaal door. Dikkerdos zette de limonadefles neer en liep op een drafsje achter Pennelik aan. Voort ging het: in een wilde ren om de tafel.

De kabouters lachten, joelden en moedigden Dikkerdos en Pennelik om de beurt aan. Op een gegeven ogenblik botste Dikkerdos tegen zijn stoeltje. De lijmpot viel om en rolde toen op de grond onder de tafel. Oei, oei, wat zag het stoeltje van Dikkerdos er nu uit! De hele zitting was nat van de lijm. Er was echter niemand, die er op lette. Dikkerdos had er zelf ook niets van gemerkt. Hijgend holde hij voort tot hij eindelijk Pennelik te pakken had.

“Hoera!” riepen de kabouters “Dikkerdos heeft het gewonnen hoor!”

Lachend trok Dikkerdos aan Pennelik’s puntmuts en ging toen met een zucht van vermoeidheid in zijn stoeltje zitten.

Hij haalde zijn zakdoek voor de dag en veegde zich het zweet van het voorhoofd.

“Hè, hè,” zuchtte hij, “ik ben blij, dat ik zit.”

Kabouter Wipperdewip schonk de glaasjes nog eens vol en toen ging de grote deur van de zaal open. De koning kwam binnen met zijn secretaris.

Alle kabouters gingen beleefd staan, alleen Dikkerdos bleef zitten met een vuurrode kleur.

“Ben je ziek, Dikkerdos?” vroeg de koning vriendelijk.

“Nee, Sire,” stamelde Dikkerdos. “Ik zit alleen maar vastgeplakt aan mijn stoeltje.”

“Hoe kan dat nou?” vroeg de koning verbaasd.

“Ik had de lijmpot op mijn stoel laten staan, Sire,” zei Dikkerdos benauwd. “Ik denk, dat hij omgevallen is bij het krijgertje spelen.”

“Waarom laat je alles slingeren?” vroeg de koning verwijtend. “Het is wel een vreselijke straf voor je.”

Toch moest de koning er om lachen en alle kabouters durfden het nu ook uit te schateren. Het was ook een grappig gezicht, die arme Dikkerdos met zijn ongelukkig gezicht daar op dat stoeltje. Dikkerdos zelf stond het huilen nader dan het lachen.

Gelukkig wist Pennelik raad. Samen met Wipperdewip bracht hij Dikkerdos met stoel en al naar de badkamer. Daar gingen ze aan het werk met harde borstels en warm water.

Die avond kwam Dikkerdos beschaamd in zijn Zondagse pakje aan tafel. Toen hij verlegen de zaal binnenkwam, stonden alle kabouters op en zongen:

“Daar komt onze Dikkerdos
Ach, die arme sloddervos!
Dikkerdosje, treur maar niet
Luister maar eens naar ons lied:
Iedereen is wel eens dom,
Kom, kop op en lach er om!”

Nu durfde Dikkerdos weer te lachen. Hij haalde opgelucht adem en begon lekker te eten. Wacht maar, dacht hij bij zichzelf, Ik zal nooit meer iets laten slingeren. Misschien wordt ik nog wel eens de netste kabouter van het bos.

En werkelijk, van die dag af beterde Dikkerdos zijn leven.

De gedachte aan de lijmpot alleen al was voldoende voor hem om alles op te ruimen.

1136. Feest in Prikkeland

Wat was het een drukte in Prikkeland! Wel honderd egels stroomden samen om het trouwfeest van Nel Egel en Tom Prik bij te wonen. Burgemeester Tikkeltakkel stond al klaar op het grasveldje bij de beek om het jonge paar toe te spreken.

Kijk, daar kwam de stoet juist aan. Tom Prik liep fier voorop en Nel Egel stapte gelukkig aan zijn zij. Achter Fien liepen de ouders van het bruidspaar en dan volgden de broers en zusjes, de ooms en tantes en de neven en nichtjes.

De jonge egeltjes hadden moeite om keurig in de rij te blijven. Telkens wipte er eentje uit de stoet om naar een torretje te happen of een slakje op te eten. De kleine Pietje Egel, het broertje van de bruid, verdween op het laatste ogenblik helemaal onder de bladeren aan de kant van de weg.

“Laat dat toch, kwajongen!” riep vader Egel ongeduldig.

“Strakjes kom je nog helemaal vies op het feest,” jammerde de moeder wanhopig.

“Ik heb er toch al zo’n werk aan gehad om jou netjes voor de dag te laten komen.”

“Hier ben ik al weer!” riep Pietje vrolijk. “Ik moest even een slakje pikken, hoor!”

“Snoeper, die je bent!” zei vader kwaad. “Nu blijf je verder netjes tussen ons in lopen, begrepen? Aanstonds krijg je genoeg te eten!”

Gehoorzaam stapte Pietje tussen zijn ouders voort en dacht intussen aan het heerlijke diner, dat ze zouden krijgen: torretjespudding met slakkensaus.

Verrukkelijk! Hij moest er nu al van watertanden. Wacht, daar hield de stoet halt.

Allen stonden nu op het grasveldje.

De burgemeester stapte op een kleine verhoging en begon zijn toespraak. Alle egels, ook de jongen, stonden stil te luisteren.

“Wat spreekt hij mooi,” zei moeder Egel zachtjes en pinkte ontroerd een traan weg.

“Schitterend!” knikte vader Egel.

Pietje zei niets. Hij dacht bij zichzelf: Wat duurt het toch lang en ik heb net zo’n honger. Ik wou, dat Tikkeltakkel nou eens ophield. Hij zuchtte diep en wipte stiekem een beetje heen en weer op zijn korte pootjes. Ineens stond hij stokstijf stil. Wat zag hij daar aan de kant van de sloot? Liep daar een muisje? Ja, warempel! Nu zag hij het goed. Het was een veldmuis. Pietje trilde van opwindning.

Hij dacht niet meer aan de trouwerij en aan de toespraak van de burgemeester. Met een ruk sprong hij uit de stoet en rende achter veldmuis aan. Zijn stekeltjes ritselden tussen het riet. Ha! Nu had hij ze bijna te pakken.

Maar o wee! Wat gebeurde er nu? De arme Pietje stapte in volle vaart op een glibberig stukje klei en kon zijn evenwicht niet meer bewaren. Met een gil gleed hij uit en kwam plonzend in het water terecht.

Alle bruiloftsgasten gingen op hun tenen staan en keken naar de beek, waar het lawaai vandaan kwam. De burgemeester was ook verschrikkelijk nieuwsgierig en maakte meteen een einde aan zijn toespraak. “Hiermede verbind ik Tom en Nel voor altijd in de echt,” zei hij gauw. Toen draaide hij zich om en liep op een holletje naar de beek, gevolgd door het bruidspaar en de hele familie.

“Het is Pietje!” riep moeder Egel verschrikt. “Drommelse kwajongen!” riep vader Egel kwaad. “Hoe durf je het feest zo te verstoren?”

Pietje hijgde en proestte en klom verlegen aan wal.

Foei, wat zag hij er uit! Moeder Egel kon wel huilen, toen ze hem zag. Wat schaamde ze zich voor haar kleine deugniet!

Druipend van het water kwam Pietje op het bruidspaar toegelopen. “Wel gefeliciteert, Tom en Nel!” riep hij dapper.

Tom en Nel lachten. “Jij bent de eerste, die ons feliciteert,” zeiden ze.

“O, wat dom van ons!” riepen de anderen. “Dat waren wij helemaal vergeten!” Niemand lette er nu meer op Pietje. Iedereen kwam naar het bruidspaar toe om het geluk te wensen.

Pietje rolde eens heerlijk door het hoge gras en ging toen fijn in het zonnetje liggen om te drogen. Toen het diner begon, zag hij er weer keurig uit. Zachtjes sloop hij naar het gezelschap toe en probeerde stilletjes zijn plaatsje op te zoeken. De jonge egeltjes zagen hem aankomen en begonnen met zijn allen tegelijk te zingen:

“Daar komt Pietje Egel.
O, het is zo’n vlegel!
’t Hele feest was hij vergeten,
Want hij dacht alleen aan eten.
Maar vooruit, dat is gebeurd.
Nu niet langer meer getreurd.
Leve bruid en bruidegom,
Onze Nel en onze Tom!”

Alle egels juichten en Pietje ging vlug op zijn plaatsje zitten. Nu begon de grote smulpartij, maar Pietje nam van alles het minste. Je begrijpt wel, dat hij nu niet meer zo durfde te schrokken.

Beatrijs, jaargang 12, nr. 24, 12-06-54, blz. 2296.

Zie ook Feest in prikkelland in Vrolijke dierenverhalen

1137. *Het bootje*

Het was rustig op de boerderij van Bouman. Vader was met de beide oudste jongens aan het melken en moeder zat druk te naaien in de huiskamer. De twee jongste kinderen, Jan en Mien, speelden krijgertje op het erf, totdat Jan ineens een leuk plannetje bedacht. De kinderen fluisterden wat samen; toen liep Jan stilletjes naar zijn kamer en haalde daar stiekem de boot te voorschijn, die hij op zijn verjaardag had gekregen. Het was een prachtige, bruin geverniste boot met vier zeilen en een echt roer. Op de boeg was met goud en lettertjes ZEEMEERMIN geschilderd.

Voorzichtig hield Jan de boot onder zijn arm geklemd en sloop er mee naar buiten, waar Mientje hem al stond op te wachten. Op een holletje liepen de kinderen de weilanden door tot ze bij een brede vaart kwamen. Daar zette Jan de boot voorzichtig op de grond en Mientje 's beide poppenkinderen konden instappen. Pim, het matrozenpopje, kreeg een plaatsje aan het roer en Liesbeth mocht het fokje vasthouden. Mien voelde nog even of ze wel stevig vastzaten.

Ja hoor, zo konden de poppen er niet uitvallen. Jan ging op zijn knieën liggen en liet de boot langzaam in het water glijden.

Jongens, wat was dat enig! Er stond een beetje wind en de ZEEMEERMIN begon direct te varen. Jan hield het stuk touw, dat aan het bootje vastzat, stevig beet en liep op een holletje langs de kant. Mien draafde naast hem. O, wat ging het leuk! De kinderen juichten van plezier. De beide poppen zaten rechtop in de boot en tuurden strak over het water.

“Mag ik het touw nu eens vasthouden, Jan?” vroeg Mientje.

“Ja, dadelijk,” riep Jan. Hij haalde het touw wat verder aan om het Mien te geven, maar net toen ze haar hand uitstak, kwam er zó'n stevige winddruk, dat het touw losschoot. Verschrikt deed Jan een stap naar de wal om het nog te grijpen, maar het was al te laat! Hij kon er niet meer bij.

Wanhopig zagen de kinderen, hoe het bootje al verder en verder wegdreef. “Laten we het bijhouden!” riep Jan. “Misschien blijft het aanstonds tegen de kant steken!” Ze holden wat ze konden, maar het bootje bleef hun voor.

Tenslotte konden ze niet meer; Mientje was de eerste, die hijgend bleef staan. “We krijgen de boot toch niet!” riep ze verdrietig. Na een poosje hield Jan ook op met hollen en kwam langzaam naar zijn zusje toe lopen, dat bedroefd stond te snikken om haar mooie poppen. Het huilen stond ook Jan nader dan het lachen. Zijn prachtige boot weg! Wat zou vader er wel van zeggen? Stilletjes liepen ze de weg naar huis terug. Moeder begreep dadelijk, dat er iets ergs gebeurd moest zijn, toen ze de treurige gezichten van het tweetal zag.

“Wat is er aan de hand?” vroeg ze. Mientje barstte meteen in tranen uit en vertelde snikkend van de mislukte vaartpartij. O, o! wat was moeder boos en vader niet minder, toen hij het hoorde. Toen ze naar de bleke, bedrukte gezichten van de kinderen keken, begrepen ze wel, dat ze hun ergste straf al hadden gehad. Jan was zijn prachtige boot kwijt en Mien haar mooie poppen. Die avond huilden de beide kinderen zich in slaap. Hoe ging het intussen met de boot?

Die gleed rustig voort over het water, wel twee uren aan één stuk. Toen knapte het roer en het bootje dreef af naar de kant. Daar lag het nu, verscholen tussen het riet. “Hè!” zuchtte Liesbeth, de pop, “eindelijk! O, Pim, wat was ik bang daar midden op het water!” “Ik ben stijf van de kou,” kreunde de matroos. “Hoe komen we er uit?” Voorzichtig stond Liesbeth op en probeerde aan wal te stappen. “Wacht maar!” riep Pim. “Ik zal je helpen!” Kreunend en zuchtend stond hij op om het riet voor haar opzij te buigen. Liesbeth haalde eens diep adem en sprong toen moedig op de wal. Pim kwam haar meteen achterna. Ziezo, daar stonden ze nu. Wat voelden ze zich klein tussen het hoge riet! O, o, wat moesten ze nu toch beginnen?

“Goeienavond,” hoorden ze in eens zeggen. Verschrikt keken de beide poppen om. Daar stond een oude waterrat met glinsterende oogjes. “Goeienavond,” zeiden Liesbeth en Pim terug.

“Kan ik jullie ergens mee helpen?” vroeg de rat vriendelijk. “Ik zie dat je pech gehad hebt met je schip.” “Ja,” zei Pim. “We zouden wel graag naar huis willen, maar we weten niet, hoe we er moeten komen. Het is ook al zo donker.”

“Ik weet alleen maar de weg in het water en langs de sloot,” zei de rat. “Blijf hier vannacht slapen. Als het morgen licht is, kun je de weg misschien wel weer vinden.”

“Ja, maar waar moeten we dan slapen?” vroeg Liesbeth verschrikt. Ze had volstrekt geen zin om mee te gaan naar het hol van de rat. Gelukkig hoefde dat niet! “Wacht maar eens,” zei de rat. “Ik zal wel gauw een lekker bedje klaarmaken.” Zij begon met haar sterke tanden grote bossen rietstengels door te knagen. Samen met Pim maakte zij daar matrassen en kussentjes van.

Wat was Liesbeth dankbaar, toen ze eindelijk kon gaan slapen. Ze was zo moe! “Wel te rusten, lieve rat,” zei ze met een slaperig stemmetje, “en nog wel bedankt.” Pim kroop ook gauw in zijn bedje. Met een zucht van tevredenheid trok hij het dekentje van rietstengels over zich heen.

“Wel bedankt, goeie rat, en tot morgen!” riep hij nog.

“Tot morgen,” zei de rat en trippelde vrolijk naar haar hol. Die nacht sliepen de poppen als rozen. Heel vroeg in de morgen werden ze wakker door het geluid van stemmen. Een eindje verder stond een motor te ronken. Vóór ze goed en wel wisten,

wat er met hen gebeurde, werden ze opgetild en in een grote melkauto gedragen. Het bootje werd uit de sloot gevist en kwam naast hen te staan. Daarop sloeg de motor weer aan en de auto reed weg. Pim en Liesbeth sukkelden weer in slaap en werden pas wakker, toen ze juichende stemmen hoorden. Dat waren de stemmen van Jan en Mien.

“Ja,” zei Stegemans, de bestuurder van de melkauto, “ik zag daar ineens een bootje tussen het riet steken. De poppen waren er natuurlijk door de schok uitgeslingerd. Ik dacht: dat zaakje zal wel op de boerderij van Bouman thuishoren.”

“Wat een geluk, dat je het zag,” zei vader Bouman. “We dachten al, dat we de boot kwijt waren.”

“Ik dank u wel voor al uw moeite, hoor!” zei moeder.

De kinderen bedankten Stegemans ook hartelijk. Jan poetste zijn bootje op tot het weer blonk als een spiegel en Mientje trok overgelukkig met haar poppen naar haar speelhoekje.

1138. *Het gouden lepeltje*

Kabouter Ringeling keek de keurig gedekte tafel nog eens rond om te zien of hij niets had vergeten. Wacht, de paplepels moesten er nog komen! Vlug liep hij naar het buffet en haalde ze te voorschijn. Bij ieder bordje legde hij een mooi, zilveren lepeltje, behalve bij dat van koning Witbol. Die kreeg een prachtige, gouden lepel. Ziezo, dat was klaar. Nu moest hij eens gauw in de keuken gaan zien of de kok liet eten al klaar had.

Mmm.... wat rook het daar lekker! Kabouter Lekkerbek stond vrolijk te roeren in een grote pan met pap.

“Is het eten klaar, Lekkerbek?” vroeg Ringeling.

“Ja, we kunnen opdoen, hoor!” riep Lekkerbek.

Ringeling liep de tuin in en luidde de etensbel. Meteen kwamen er van alle kanten kaboutertjes toegelopen. Een ogenblik later zaten ze lachend en pratend aan tafel. Lekkerbek begon meteen de borden vol te scheppen. Het bordje van koning Witbol kwam natuurlijk het eerst aan de beurt.

“Ha,” riep koning Witbol, “griesmeelpap! Daar ben ik dol op!” Hij greep naar zijn gouden lepel. Maar wat was dat? De lepel lag er niet!

“Maar, Ringeling,” zei de koning verwijtend, “je hebt mijn lepeltje vergeten.”

“Nee, Sire,” antwoordde Ringeling beleefd. “Ik weet zeker, dat ik het bij uw bord heb gelegd.”

“Nu, het ligt er niet,” zei de koning kortaf. “Kijk maar eens gauw waar het is.”

Ringeling werd wit van schrik en begon alles af te zoeken. Hoe kon dat lepeltje nu toch verdwenen zijn? Hij begreep er niets van.

“Intussen wordt mijn pap maar koud!” bromde koning Witbol.

“Neemt u mijn lepeltje maar vast, Sire!” zei Ringeling bevend. “Ik zoek net zo lang, tot ik uw lepel terug heb.”

Zwijgend nam de koning het lepeltje van hem aan en begon te eten. Jammer, de pap smaakte hem lang niet zo lekker als anders. Hij was nu eenmaal aan zijn gouden lepel gewend. Ringeling had inmiddels de hele eetzaal afgezocht en liep wanhopig naar buiten. Wat moest hij toch beginnen? Misschien dacht de koning wel, dat hij het gouden lepeltje had weggemaakt. O, hij kon wel huilen van narigheid!

Ineens moest hij aan Bart de uil denken. Misschien kon die hem raad geven. Bart was zo geleerd en zo wijs. Vlug holde Ringeling de kaboutertuin uit en liep het bos in. Bij de grote eik, midden in het bos, hield hij stil en keek naar boven.

Ja, daar zat Bart in geleerd gepeins verzonken. Hij hoorde nauwelijks dat Ringeling begon te praten. Het kaboutertje moest wel driemaal zijn naam roepen, voordat Bart eindelijk zijn ogen opendeed.

“Wat ben je opgewonden!” kraste hij. “Wat is er aan de hand?”

“O, Bart,” riep Ringeling, “moet je toch eens horen.”

Half schreiend begon hij de gehele geschiedenis te vertellen.

“Zo, zo,” zei Bart, toen Ringeling had uitgesproken. “Dat is niet zo mooi. Stonden de ramen soms open, toen je de tafel dekte?”

“Ja, natuurlijk.”

“En ben je na het dekken de zaal uitgegaan?”

“Ja,” zei Ringeling weer, “Ik moest de etensbel toch luiden.”

“Wel,” vervolgde Bart, toen hij een ogenblik had nagedacht, “je vindt je lepel wel weer terug, denk ik.”

“Waar dan?” vroeg Ringeling vol spanning.

“Ga maar eens kijken in het nest van Rikus, de ekster. Hij woont, immers in die beukeboom, vooraan in jullie tuin?”

“Ja,” zei Ringeling verbaasd.

“Zou hij de lepel gestolen hebben?”

“Ik geloof het zeker,” zei Bart. “Ik ken hem langer dan vandaag, moet je denken.”

“Ik hol er meteen naar toe,” riep Ringeling. “Nog wel bedankt, Bart, en tot ziens!”

“Tot ziens,” zei de uil en verzonk weer in gepeins.

Toen Ringeling in de tuin terugkwam, waren alle kabouters juist klaar met eten. Ze liepen verbaasd naar buiten, toen ze Ringeling in de beukeboom zagen klimmen.

“Wat doe je daar?” vroegen te nieuwsgierig.

“Dat zal je dadelijk wel zien” riep Ringeling. Hij klauterde moedig verder en na een paar minuten was hij bij het nest van de ekster. Warempel, daar zag hij al iets schitteren. Met een kreet van vreugde haalde Ringeling het gouden lepeltje te voorschijn en klom toen vlug naar beneden. Alle kabouters juichten, toen hij het lepeltje zegevierend omhoogstak.

“Dus Rikus was de dief” zei de koning verbaasd. “Die ekster kan onze vriend niet meer zijn mannen. Haal zijn nest maar naar beneden en zeg hem, dat hij hier nooit meer mag komen.”

Wat schrok Rikus, toen hij even later de kabouteruin invloog! Zijn nest was verdwenen en hij begreep wel waarom. Stiletjes verdween hij uit de tuin. De kabouters hebben hem nooit weergezien.

Ringeling mocht voortaan naast de koning zitten op de ereplaats. Dat had hij ook wel verdiend.

1139. *Wippie's reis*

In een donker bos stond een oude dennenboom, beladen met honderden kegels. Boven de boom was een grote, rode bol te zien.

Vol verbazing stond kabouter koning Wibo er naar te kijken.

“Vreemd, vreemd,” mompelde hij. “Het lijkt wel een grote bal, een soort maan aan een steeltje. Wat zou dat toch voor een ding zijn?”

Hij stond er nog over te peinzen, toen de sterretjes aan de hemel kwamen en de vriendelijke maan de donkere bospaden bescheen met haar zacht, geel licht.

Kijk, daar kwamen de kabouterijtjes aangesprongen. Ze huppelden, lachten en buitelden, dat het een lust was. Bij Wibo aangekomen hielden zij halt en gingen in een grote kring rond hun koning staan.

“Mannen, broeders,” zei Wibo, “jullie hebben zeker allemaal dat vreemdsoortig verschijnsel in onze dennenboom gezien. Niemand weet wat voor een ding dat is en ik vraag me met zorg af: zou het ook kwaad kunnen? Zolang ik niet weet wat het is, blijf ik ongerust. Nu is mijn vraag deze: wie van jullie durft de boom in te klimmen om die geheimzinnige bol van dichtbij te bekijken?”

Er ging een gemompel op onder de kabouters en eindelijk stapte er een klein mannetje naar voren met leuke, blauwe ogen en een vrolijke wipneus. Hij maakte een buiging voor de koning en sprak:

“Majesteit, ik wil met plezier eens kijken daar boven in die boom.”

“Maar Wippie,” zei de koning, “jij bent de kleinste van allemaal. Durf jij dat heus wel?”

“Majesteit,” zei Wippie, “ik kan verbazend goed klimmen en bovendien ben ik vreeslijk nieuwsgierig.”

“Vooruit, ga je gang dan maar,” lachte de koning.

Alle kabouters zagen gespannen toe. Kijk, daar zat hij al op de bovenste tak. Nu bestudeerde hij dat ding zeker.

Maar, o wee, wat ging er nu gebeuren? Daar steeg de bal omhoog en wie bengelde er onderaan? Wippie!

“Wippie, Wippie, kom terug!” jammerden de kabouters. Helaas er was niets meer aan te doen. Na enige ogenblikken was Wippie uit hun ogen verdwenen.

Verslagen bleven de kabouters achter in het grote bos.

Wippie dreef intussen voort op de zachte nachtwind.

O, waarom had hij dat touw van die bal ook losgemaakt? Het had zo stevig vastgezet aan bovenste tak. Waarom was hij toch zo dom geweest? Voordat bij het touwtje weer had kunnen loslaten, was hij meegesleept door die grote, rode bal. Brr... wat was dat angstig. Hij keek naar beneden en zag het grote bos langzaam onder zich verdwijnen. Nu kwam hij boven de stad, waar de mensen woonden. Hij gleed vlak langs de daken van de huizen. Ineens voelde Wippie een ruk en toen hield de bal stil. Wat was er gebeurd?

De bal was blijven haken in takken van een oude notenboom die in een van de stadstuinen stond.

Toen Wippie merkte, dat de bal vastzat, liet hij het touwtje los en begon langzaam naar beneden te klimmen.

O, wat was hij moe! Hij kon niet meer!

Tussen de rododendronstruiken vond hij een geschikt plekje om te rusten. Het duurde niet lang of hij viel in slaap. De volgende morgen, toen de zon al lang aan de hemel stond, werd hij pas wakker. Hè, wat voelde hij zich heerlijk uitgerust. Hij wreef zijn ogen uit en ging langzaam overeind zitten. O wee, wat was dat?

Er naderden voetstappen over het grindpad. Wippie gluurde eens tussen de struiken door en zag een klein meisje aankomen aan de hand van een man.

“Wat zijn die mensen toch groot.” Wippie rilde. “Ik hoop maar dat ze mij niet zien.”

“Kijk, vader?” riep het meisje. “Daar zit een luchtballon in onze boom!”

“Ja, warempel,” zei de man. “Hoe zou die er ingekomen zijn?”

“Och, vader,” zei het kind, “kunt u hem er uithalen? Ik wil hem zo graag hebben.”

“Met de ladder zal het wel gaan, zei de man. Hij liep naar het huis en kwam even later terug met een lange ladder. Die zette hij tegen de boom en klom er toen op. Een poosje daarna kwam hij weer beneden met de mooie, rode luchtballon in zijn hand. Het meisje klapte opgetogen in haar handen.

“Ha, dank u wel, vader,” juichte ze. Blij nam ze de luchtballon van haar vader aan en liep er dansend mee het tuinpad af.

De vader ging de ladder weer opbergen.

Nu moet ik zien, dat ik wegkom, dacht Wippie, voordat ze me snappen. Maar ja, dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan. Hoe moest hij uit die tuin komen en hoe zou hij de weg naar het bos weer kunnen vinden? Besluiteloos keek hij om zich heen.

“Kra, kra. Goeiemorgen, Wippie,” hoorde hij ineens.

“Hé! Goeiemorgen!” riep Wippie verheugd. Daar zat zijn vriendje Kras de kraai warempel zo maar in de tuin.

“Wat doe jij hier?” vroeg Kras verbaasd.

“Nou, dat is een hele geschiedenis,” zei Wippie. “Als jij me thuis wilt brengen, zal ik je onderweg alles vertellen.”

“Dat is goed,” zei Kras. “Stap maar op.”

“Fijn!” zei Wippie. Hij liep haastig naar de grote vogel toe en klauterde handig op zijn rug.

“Zit je goed?” vroeg Kras.

“Prima,” zei Wippie. “Stijg maar op.”

Kras spreidde zijn vleugels uit en even later vloog hij met een flinke vaart door de lucht. Toen hij eindelijk neerdaalde bij de oude dennenboom, had Wippie hem intussen zijn hele avontuur verteld.

“Nou, nou,” zei Kras, “dat had wel eens anders kunnen aflopen.”

“Ja,” zuchtte Wippie. “Ik ben blij dat ik weer in het bos ben.

“Hartelijk bedankt, hoor, Kras. En tot ziens!”

“Tot ziens, Wippie,” zei de kraai. Hij vloog in een boom en zag van daaruit Wippie na, die op zijn korte beentjes naar het kabouterverblijf draafde. Wat juichten de kabouters en hun koning, toen ze Wippie binnen zagen stappen.

Wippie lachte bescheiden. Hij liep parmantig naar de koning toe en nam beleefd zijn mutsje af.

“Sire,” zei hij, “ik heb de zaak onderzocht. Dat vreemdsoortig verschijnsel daar boven in die boom was een luchtballon. Zo’n luchtballon is een speelgoedding voor de mensenkinderen.”

“Knappie,” zei de koning tegen secretaris, “noteer dat onmiddellijk. Schrijf het op bij de letter L in ons nieuwe – woordenboek.”

“Uitstekend, Sire,” zei Knappie.

“Wippie,” ging de koning voort, “ik dank je voor” al de moeite, die je voor de kabouterwetenschap hebt gedaan! Zou je ons nu eens iets van je onderzoekingsstocht willen vertellen?”

“Met plezier, Sire,” zei Wippie en begon vol vuur te vertellen. De kaboutertjes luisterden ademloos toe.

“Het is wonderlijk, wat jij hebt meegemaakt,” zei Knappie. “Ik zal je naam inschrijven als ontdekkingsreiziger.”

En zo gebeurde het. Als je het dikke kabouterboek opendoet, dan zie je bij de letter W staan:

“WIPPIE – ontdekkingsreiziger.”

Beatrijs, jaargang 12, nr. 40, 02-10-54, blz. 1274.

Zie ook Wiepie’s reis, Vrolijke dierenverhalen.

1140. *Zingeling*

Met een bedrukt gezichtje liep de kleine Zingeling door de gangen van het elfenpaleis. Ach, wat was het toch erg, dat de koningin zo ziek was! Kon zij toch maar helpen! O, wat zou ze graag iets voor haar lieve koningin doen!

Haar vriendinnetjes hielpen om beurten op de ziekenkamer en 's nachts hielden zij er één voor één de wacht. Maar Zingeling werd er niet toegelaten. "Ga jij maar wat buiten spelen, kleine hummel," zeiden ze steeds, als Zingeling haar hulp aanbood. En dan stond Zingeling het huilen nader dan het lachen. Ja, ze wist best, dat ze haar te druk en te onhandig vonden. O, mocht ik het toch maar eens proberen, dacht Zingeling wanhopig. Ze schrok op uit haar droevig gepeins doordat de deur van de ziekenkamer onverwachts openging. Sofie, het oudste elfje, liep zachtjes naar buiten en wenkte Zingeling bij zich.

"De koningin wil je graag even zien," zei ze fluisterend. Op haar tenen sloop Zingeling achter Sofie aan de kamer in en bleef aarzelend bij de deur staan.

"Kom eens hier, lief kind," zei de koningin met zwakke stem. Ze glimlachte, toen het kleine elfje bij haar bed kwam staan. "Ik heb jouw blij gezichtje en je vrolijk gezang gemist," zei ze vriendelijk.

"O, majesteit," zei Zingeling, "ik zou u zo graag willen helpen. Kan ik iets voor u doen?"

"Ach," zuchtte de koningin, "het enige, wat me nog zou kunnen helpen, is de steel van de prikzwam. Het is maar een kleine paddenstoel. Jullie kunnen hem toch niet vinden. Het weer is bovendien veel te guur om uit te gaan."

"Probeert u nog wat te slapen, majesteit," zei Sofie.

"Ja, dat zal ik doen," zei de koningin. Ze gaf Zingeling een hand en sloot toen vermoeid haar ogen.

Op haar tenen sloop Zingeling de kamer uit en liep toen vlug de gangen door naar buiten. Gelukkig kwam ze niemand tegen. Ik zal die prikzwam vinden, dacht Zingeling, al moest ik er het hele bos voor doorlopen.

Kijk, daar wipte Pieko, haar vriend het roodborstje, vlak voor haar voeten. "Hailo, Pieko!" riep Zingeling. "Weet jij waar ik ergens de prikzwam kan vinden?"

"Jawel," zei Pieko. "Ik zal je de weg wel eens wijzen. Samen met het roodborstje trok Zingeling het bos in. Het was een vermoeiende tocht, want de grond was drassig en koud. Tot overmaat van ramp begon het ook nog te regenen. Zingeling rilde in haar dunne jurkje, maar ze liep dapper door. "Kijk," zei Pieko na een poosje, "daarginds bij die struiken is een kuil. Ik geloof, dat daar prikzwammen groeien."